

Arrest

nr. 282 004 van 15 december 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 7 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient, samen met haar partner E.U.O.T., op 22 oktober 2019 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in. Op 21 december 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd op 7 juni 2021 bij arrest nr. X.

1.2. Op 21 juni 2021 dient verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in. Ook haar partner diende een volgend verzoek in. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) verklaart beide verzoeken op 2 augustus 2021 niet-ontvankelijk. Het beroep tegen deze beslissingen wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. X van 24 februari 2022.

1.5. Op 1 juni 2022 dient verzoekster voor de derde maal een beschermingsverzoek in. De commissaris-generaal verklaart dit volgend verzoek op 26 augustus 2022 niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te hebben. U bent geboren op 29 juni 1975 in San Salvador. U hebt een zoon J.A.P.H.(...) die momenteel in El Salvador woont. Vanaf 2003 had u een relatie met E.U.O.T.(...) (O.V. X; CG X). Samen hebben jullie een dochter A.I.O.H.(...) (O.V. X), geboren op 24 oktober 2005. Sinds 2009 werkte u bij Banco Promerica als account assessor. In 2011 verhuisden jullie naar Zacamil, gelegen de gemeente Mejicanos in het departement San Salvador. Op 10 juni 2019 kwam uw dochter terug van school met de microbus. Toen ze afstapte werd ze benaderd door vier leden van de bende 18. Ze toonden hun wapens en namen haar gsm af. Ze dreigden haar en jullie te vermoorden indien ze zich niet zou aansluiten bij de bende. Ze moest ook de vrouw worden van een van hen. Uw dochter kon weggaan en liep onmiddellijk naar jullie appartement. Op 13 juni 2019 kwam uw dochter te laat terug van de volleybaltraining waardoor ze de microbus miste. De ouders van een klasgenoot brachten haar naar huis en zetten haar af op de parking van de kolonie. Ze werd er opnieuw benaderd door drie bendeleden. De bendeleden waren agressief, scholden haar uit en eisten dat ze met hen mee moest gaan. Uw dochter weigerde en ging mee met passerende geburen. U merkte ook dat de bendeleden jullie controleerden en in de gaten hielden. Jullie besloten te verhuizen naar het huis van uw schoonouders in Residencial Mexicaly, San Jacinto. Uw dochter ging vervolgens niet meer naar school en uw partner stopte die dag ook met werken. Enkele dagen later besloten jullie om El Salvador te verlaten.

Op 26 of 27 juni 2019 kocht uw schoonbroer uw reistickets naar België. Op 15 augustus 2019 diende u uw ontslag in bij Banco Promerica en op 31 augustus 2019 stopte u met werken. Van 19 tot 24 augustus 2019 reisde u met uw partner en uw dochter naar Honduras waar zij met haar volleybalploeg aan de Centraal-Amerikaanse spelen deelnam. Op 13 oktober 2019 vertrok u samen met uw partner en uw dochter uit El Salvador en vlogen jullie via Spanje naar Frankrijk. Vandaaruit namen jullie de bus en de trein naar België, waar jullie aankwamen op 15 oktober 2019. Jullie dienden vervolgens een eerste verzoek tot internationale bescherming in op 22 oktober 2019.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw paspoort, het paspoort van uw dochter, uw DUI, uw rijbewijs, krantenartikelen, uw diploma, een bewijs van uw tewerkstelling bij Banco Promerica, reisinformatie, de studentenkaart van uw dochter, een visitekaartje van uw werk en de medische info van uw dochter.

Op 22 december 2020 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) voor u en uw partner een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende beroep aan tegen deze beslissing. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd in het arrest met nummer 255676 op 7 juni 2021. U ging niet in cassatieberoep tegen het arrest van de RvV.

Zonder België te verlaten dienden u en uw partner op 21 juni 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U baseerde zich daarbij op dezelfde vrees die u tijdens uw eerste verzoek had uiteengezet, namelijk dat bendeleden uw dochter A.I.(...) willen rekruteren en een van hen haar ook tot zijn vrouw wil maken. Uw vader had u laten weten dat er nog steeds personen, waarvan jullie aannemen dat het bendeleden zijn, op zoek zijn naar uw dochter.

Ter staving van uw tweede verzoek legt u de OKAN doorstromingsfiche van uw dochter neer. Uw partner legt ter staving van zijn tweede verzoek nog nieuwsberichten over de veiligheidssituatie in uw land neer.

Op 2 augustus 2021 verklaarde het CGVS het tweede verzoek van u en uw partner niet-ontvankelijk omdat jullie geen nieuwe elementen of feiten aanbrachten die de kans aanzienlijk groter maakten dat jullie voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking zouden komen. Jullie tekenden beroep aan tegen deze beslissing. Deze beslissing werd door de RvV bevestigd in het arrest met nummer 269003 op 24 februari 2022. U ging niet in cassatieberoep tegen het arrest van de RvV.

In februari 2022 keerde uw partner, E.U.O.T.(...), terug naar El Salvador, nadat hij in België paniekaanvallen kreeg en paranoïde werd. Nadat hij een paar dagen in het ziekenhuis verbleef, kocht zijn broer hem een vliegticket en keerde hij de volgende dag vrijwillig terug naar El Salvador. U hebt sindsdien geen contact meer met hem.

Zonder België te verlaten diende u op 1 juni 2022 een derde verzoek om internationale bescherming in. U baseert zich daarbij op dezelfde vrees die u tijdens uw eerste en tweede verzoek reeds uiteen hebt gezet, namelijk dat bendeleden van de bende 18 uw dochter zullen ontvoeren of vermoorden omdat een van hen interesse in haar toonde. Eind vorig jaar of begin dit jaar vernamen jullie nog dat leden van de bende 18 vroegen naar uw dochter in de winkel nadat een buur dit doorvertelde aan uw vader. De bendeleden komen ook nog in de buurt van het huis waar jullie woonden. Omdat uw dochter een jonge vrouw is, vreest u ook dat eender welke man haar iets kan aandoen. Daarnaast vreest u nog dat er u zelf iets zal overkomen omdat u alleenstaande moeder bent en alleenstaande vrouwen in El Salvador meer risico lopen en jullie niet de financiële middelen hebben om zichzelf te beschermen.

U legt geen documenten neer ter staving van uw derde verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet, namelijk dat bendeleden uw dochter willen rekruteren en een bendelid haar tot zijn vrouw wil maken, dient erop gewezen te worden dat het CGVS uw eerste verzoek afgewezen heeft wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid inzake uw verklaringen over deze beweerde rekruteringspoging en een houding die niet in overeenstemming is met uw beweerde vrees. Deze beslissing werd door de RvV bevestigd op 7 juni 2021. U ging niet in cassatieberoep tegen dit arrest en bijgevolg geniet dit arrest kracht van gewijsde waardoor de erin vermelde argumenten niet kunnen worden betwist. Uw tweede verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard omdat jullie geen nieuwe elementen of feiten aanbrachten die de kans aanzienlijk groter maakten dat jullie voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking zouden komen. Deze beslissing werd door de RvV bevestigd op 24 februari 2022. U ging niet in cassatieberoep tegen dit arrest en bijgevolg geniet ook dit arrest kracht van gewijsde waardoor de erin vermelde argumenten niet kunnen worden betwist.

Door het louter te volharden in uw vermeende problemen met de bende slaagt u er niet in de vastgestelde ongeloofwaardigheid ervan op te heffen, waardoor een nieuwe beoordeling niet aan de orde is. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek nog bijkomende verklaringen aanhaalt – namelijk dat bendeleden nog naar uw dochter zouden zijn komen vragen en dat ze rondhangen in de buurt van uw

huis (DVZ verklaringen volgend verzoek, punt 17) – die volledig in het verlengde liggen van uw alreeds ongeloofwaardig bevonden relaas, werpt evenmin nieuw licht op de beoordeling inzake uw eerste en tweede verzoek.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw partner vrijwillig terugkeerde naar El Salvador (DVZ verklaring volgend verzoek, punt 14). Dat uw partner, die samen met u vertrokken is uit El Salvador en om dezelfde redenen als u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in België, vrijwillig terug zou keren naar El Salvador en oprecht zou hebben geloofd dat zijn leven of zijn grondrechten zo acuut in gevaar waren dat hij zijn herkomstland moest verlaten, in België internationale bescherming verzocht, en vervolgens besloot terug te keren naar El Salvador, terwijl u wel nog beweert te vrezen voor de problemen waar jullie het land door hebben verlaten, past in geen enkel logisch geheel.

U haalt verder aan dat iedereen uw dochter iets kan aandoen omdat zij een jonge vrouw is en dat ook u als alleenstaande vrouw en moeder in El Salvador veel meer risico loopt. Het louter verwijzen naar het profiel van uw dochter als jonge vrouw en uw eigen profiel als alleenstaande vrouw en moeder volstaat echter niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke. Waar u nog aanhaalt dat u als alleenstaande moeder niet over voldoende financiële middelen zou beschikken, dient er nog op gewezen te worden, dat u in El Salvador hebt kunnen werken, en dat u er ook over een familiaal netwerk beschikt. Dat u niet op uw ouders beroep kan doen omdat u hen in gevaar zou brengen, kan niet overtuigen, gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen (DVZ verklaring volgend verzoek, punt 21; CGVS, p. 3-4, 7-8).

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders

verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie (COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022, UNHCR guidelines van maart 2016) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20220704.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door de aanwezige bendes en de Salvadoraanse politie en veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is gerelateerd aan de bendes. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen bendes, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit de aard en/of vorm van het geweld gebruikt door de bendes en de Salvadoraanse autoriteiten blijkt duidelijk dat welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel worden geviserd. Het geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Ondanks de ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ondanks de precaire situatie in El Salvador, blijkt uit de informatie niet dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade

in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster klaagt aan dat de bestreden beslissing niet werd genomen binnen de gestelde termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden. Aangezien deze termijn niet werd gehonoreerd, meent verzoekster dat een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming niet meer kon worden genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet.

Zij vervolgt dat de bestreden beslissing hierdoor bovendien ook de redelijke termijn, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel schendt en hekelt dat in de bestreden beslissing nergens wordt uiteengezet waarom de wettelijke termijn niet kon worden gerespecteerd.

Verder voert verzoekster aan dat een verzoeker om internationale bescherming in beginsel een recht heeft tot het verkrijgen van een persoonlijk onderhoud. Zij wijst op artikel 57/5ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat stelt dat de commissaris-generaal de verzoeker minstens eenmaal oproept voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming. In bepaalde gevallen kan geen persoonlijk onderhoud plaatsvinden. De uitzonderingen op deze regel zijn opgenomen in artikel 57/5ter, §2 van de Vreemdelingenwet. Zulks is onder meer het geval indien “de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.” Verzoekster wijst erop dat het woord “kan” wijst op een discretionaire bevoegdheid van het CGVS om de verzoeker al dan niet uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud. Bijgevolg dient volgens verzoekster het CGVS zijn beslissing hieromtrent te motiveren indien het toepassing maakt van deze bepaling. De bestreden beslissing bevat evenwel geen enkele motivering op dit punt, waardoor de formele motiveringsverplichting volgens verzoekster wordt geschonden.

Verzoekster stelt vervolgens het oneens te zijn met de weigeringsmotieven van het CGVS. Zij betoogt:

“De verzoekende partij legde hierom bijkomende verklaringen af in het kader van haar volgend verzoek tot internationale bescherming. Andere mogelijkheden dan het afleggen van bijkomende verklaringen (en het eventueel overmaken van bijkomende documenten) heeft de verzoekende partij niet om de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen te overtuigen dat haar vluchtmotieven weldegelijk oprecht zijn.

Dit is ook hetgeen de verzoekende partij deed.

Door verzoekster werd op 1 augustus 2022 een interview afgenomen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij verzoekster toelichting heeft gegeven over de wijzigingen in haar gezinssituatie en de vrees die zij heeft bij een terugkeer naar El Salvador. Een verslag van dit interview is terug te vinden in het administratief dossier.

Verzoekster gaf daarbij ter kennis dat zij vreest dat de bende 18 haar dochter zal ontvoeren, doordat een van de leidinggevendenden bij de bende 18 interesse heeft in haar dochter. Verzoekster wees er tijdens dit interview op dat ze nu “een jonge vrouw geworden [is] en haar lichaam heeft zich ook ontwikkeld” (vraag 23, verslag interview 01.08.2022).

Zij uitte deze vrees in het bijzonder doordat zij vernomen hadden (eind vorige jaar / begin dit jaar) dat leden van de bende 18 vroegen achter haar dochter in de winkel. Een buur hoorde dit en vertelde dit door aan de vader van verzoekster. Er zijn dus nog steeds bendeleden die informeren naar de dochter van verzoekster. Ze komen in de buurt van het huis waar ze woonden en houden zich schuil, maar ze observeren het huis. Verzoekster benadrukte dat zij en haar dochter derhalve (actueel) gevisieerd worden door de bendeleden.

Daarnaast gaf verzoekster toelichting bij de gezinssituatie, doordat haar partner “paranoia” werd (vraag 14, verslag interview 01.08.2022). Hij verbrak het contact en keerde terug naar El Salvador. Verzoekster is thans een alleenstaande vrouw. Zij wees dan ook op de moeilijke positie van een alleenstaande moeder in El Salvador, temeer dat zij instaat voor haar jonge dochter (geboren op 24 oktober 2005) die gevisieerd wordt door de bende 18.

Verzoekster kan daarom, met haar dochter, onmogelijk terugkeren naar El Salvador.

De verklaringen van verzoekster werden genoteerd door de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit verslag werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Het is vervolgens aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wanneer een verzoeker om internationale bescherming dergelijke verklaringen aflegt, om deze zorgvuldig en onbevooroordeeld te onderzoeken. Een loutere verwijzing naar eerder genomen beslissingen kan niet als afdoende worden beschouwd. De mogelijkheid moet immers bestaan dat een eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid kan worden hersteld door de nieuwe verklaringen en documenten die de verzoekende partij aflegt en voorbrenkt.

De verzoekende partij is het daarom oneens dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bijkomende verklaringen van de verzoekende partij onmiddellijk wegzet als ongeloofwaardig omdat ze in lijn liggen van de verklaringen tijdens het vorige verzoeken tot internationale bescherming. Hierdoor wordt het de verzoekende partij onmogelijk gemaakt om alsnog aan te tonen dat zijn asielmotieven oprecht zijn. Bovendien geven de verklaringen van verzoekster aan dat de eerder vastgestelde “ongeloofwaardigheid” niet correct is. Zij wees daarbij op de consequenties dat zij en haar dochter gevisieerd worden door de bende 18. Zij wees tevens op haar kwetsbaar profiel als, ondertussen, alleenstaande vrouw die de zorg draagt over haar jonge dochter.

De verzoekende partij houdt dan ook vast aan de eerdere asielmotieven. Zij wees op de consequenties die er vandaag nog steeds zijn, hetgeen erop wijst dat zij consistent is.

Hetgeen zij verklaarde tijdens het volgend verzoek tot internationale bescherming ligt in lijn van de vorige verklaringen, net omdat de verzoekende partij wil benadrukken dat deze motieven oprecht zijn. De verzoekende partij wil immers benadrukken dat onder andere ten onrechte werd besloten dat verzoekster geen nood zou hebben aan internationale bescherming. Het staat bovendien vast dat haar verklaringen in lijn liggen met de eerdere verklaringen die zij heeft afgelegd. Dit wijst erop dat verzoekster consistent is.

De medewerkingsplicht vereist van de verzoekende partij dat zij tracht om een zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaansluiting. Van de verzoekende partij worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over haar identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Met de verklaringen die verzoekster heeft afgelegd en de documenten die hij heeft overgemaakt tijdens haar volgend verzoek tot internationale bescherming, benadrukt de verzoekende partij opnieuw dat zij voldeed aan deze medewerkingsplicht.

De verzoekende partij mag op haar beurt verwachten van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat deze verklaringen zorgvuldig en onbevooroordeeld worden onderzocht en dus niet onmiddellijk worden weggezet als ongeloofwaardig, omdat ze in lijn liggen van de verklaringen tijdens het eerste verzoek tot internationale bescherming.

7. Verzoekster wees, naast de persoonlijke vrees die zij heeft voor haar en haar dochter voor de bende 18, naar haar gewijzigde gezinssituatie. Zij is thans een alleenstaande vrouw, met beperkte contacten in El Salvador (met name haar zoon en, zeer sporadisch, haar ouders). Zij is ook niet bemiddeld, zoals zij aangaf tijdens haar interview van 1 augustus 2022. Zij heeft ook in België geen inkomen en geen recht tot het verrichten van arbeid, terwijl volgens een bron in de COI Focus “El Salvador Veiligheidssituatie” van 12 oktober 2020 El Salvador in 2019 het meest gewelddadige land van Latijns-Amerika ten opzichte van vrouwen is geworden.

Verzoekster wijst er in het bijzonder op dat haar minderjarige dochter nog een jong meisje is, maar bij een terugkeer naar El Salvador dreigt terecht te komen in een cultuur waarbij geweld tegen vrouwen genormaliseerd is. De dochter van verzoekster bevindt zich bovendien in een erg zwakke situatie, doordat zij enkel haar moeder heeft (die hiermee eveneens zal worden geconfronteerd) en zij onbemiddeld (en dus afhankelijk) zijn.

Volgens de Comisión Interamericana de Derechos Humanos (CIDH), naar aanleiding van waarnemingen tijdens een bezoek aan het land in december 2019, is El Salvador doordrongen van discriminerende sociaal-culturele modellen die ervoor zorgen dat geweld ten opzichte van vrouwen genormaliseerd en getolereerd wordt. Het algemene beeld dat wordt geschetst in de landeninformatie heeft het over een algemene straffeloosheid, ondanks het bestaan van een operationeel wetgevend en institutioneel kader ter verdediging van de rechten van vrouwen. Volgens editie 2017 van de nationale enquête over geweld tegen vrouwen (Encuesta Nacional de la Violencia contra la Mujer) van de Algemene Directie voor Statistiek en Volkstellingen (Dirección General de Estadísticas y Censos, DIGESTYC) beslist slechts 6 % van de vrouwelijke slachtoffers van geweld (inclusief verkrachtingen, psychologisch geweld en ander misbruik) klacht in te dienen of bijstand te vragen. Volgens een artikel van Sky News van 6 maart 2020 blijft het femicidepercentage van El Salvador het hoogste ter wereld, ondanks een daling van 40 % in 2019 in vergelijking met 2018. Slechts 49 % van de gewelddadige overlijdens van vrouwen werd in 2019 femicide genoemd volgens het rapport van het IDHUCA van 2020. Het aantal vonnissen wegens femicide steeg in het eerste semester van 2019, 30 % had betrekking op een vrijspraak. Meer dan 50 % van de gedode vrouwen zijn tussen 18 en 40 jaar. Van 2012 tot half 2020 werden 3.015 vrouwen vermoord maar tot eind 2019 waren er slechts 259 veroordelingen wegens femicide. Meer dan de helft van de gevallen blijven ongestraft. In 2019 werden 230 gewelddadige overlijdens van vrouwen gemeld. Volgens het Salvadoraanse Instituut voor de Ontwikkeling van de Vrouw (Instituto Salvadoreño para el Desarrollo de la Mujer, ISDEMU) sluiten femicides heel vaak een toenemende cyclus van nietaangegeven agressie af. Het aantal femicides daalt maar niet de geweldfeiten die eraan voorafgaan. Jaar na jaar schommelt het aantal aangiften van geweld tegen vrouwen rond 20.000 (arrest RvV nr. 272 156 van 29 april 2022).

Al deze elementen vormen de vrees die verzoekster heeft bij een terugkeer naar El Salvador en waarom zij een derde verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend.

Bovendien wijst verzoekster er tevens op dat ook socio-economische overwegingen (zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven) relevant zijn in het geval waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling (vgl. artikel 3 EVRM).

Dit is het geval wanneer de verzoeker buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht zal komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh / Nederland, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254).

Dat haar partner zou zijn teruggekeerd naar El Salvador, doet hieraan geen afbreuk. Verzoekster lichtte immers toe dat psychische problemen aan de basis lagen van dit snelle besluit van haar ex-partner om terug te keren naar El Salvador. Dit vormt dus geen “logisch geheel”, zoals gesteld in de bestreden beslissing, waaruit zou blijken dat er geen vrees zou bestaan bij een terugkeer naar El Salvador. Dit geldt des te meer, omdat de dochter van verzoekster immers nog steeds in België verblijft en net zij gevisieerd wordt door de bende 18.”

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is

de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

3.4. Verzoekster klaagt aan dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing de in artikel 57/6, §3, vierde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van tien werkdagen niet heeft gerespecteerd.

De Raad wijst erop dat dit een louter indicatieve ordetermijn betreft. Een snelle behandeling is derhalve wenselijk, maar niet verplicht. Verzoekster toont ook niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat haar derde verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld nu zij niet aantoonbaar te zijn benadeeld door de langere duur van de procedure.

De wet verbindt aan het overschrijden van voormelde termijn geen sanctie en er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet uitleg te verschaffen waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) binnen de door artikel 57/6, §3, vijfde lid van voormelde wet gestelde termijn worden afgeleid dat het volgend verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoekster suggereert in het verzoekschrift. Het overschrijden van die termijn van tien dagen brengt immers geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer)

bevoegd zou zijn om de ingediende verzoeken om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren.

Verzoekster maakt een schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, van de redelijke termijn, van het vertrouwensbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel dan ook niet aannemelijk.

3.5. Verzoekster klaagt tevens aan dat zij niet werd gehoord door het CGVS. De Raad wijst verzoekster op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van dezelfde wet van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van deze wet. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. De beslissing om een verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatie-bevoegdheid van de commissaris-generaal (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). Verzoekster voegt een voorwaarde toe aan de wet waar zij meent dat de commissaris-generaal in zijn beslissing dient te motiveren waarom hij toepassing maakt van voormelde bepaling.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekster heeft geregistreerd en van haar een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit haar verklaringen bij de DVZ blijkt dat verzoekster in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen, nieuwe documenten voor te leggen en deze ook verder toe te lichten. Dit alles werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die verzoekster aan de DVZ heeft meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de DVZ in het kader van haar huidig verzoek werd verzoekster verduidelijkt dat het CGVS op grond van haar verklaringen aldaar zou nagaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om haar voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de DVZ aan te brengen. Zij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de DVZ.

Verzoekster toont verder niet in concreto aan dat zij bij de DVZ niet de gelegenheid zou hebben gehad om alle nieuwe elementen die volgens haar de kans dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk vergroten, voor te leggen of uiteen te zetten, noch dat het CGVS op basis van de elementen die zij heeft aangehaald geen geïnformeerde en gefundeerde beslissing heeft kunnen nemen. In haar verzoekschrift laat verzoekster na concreet aan te geven welke elementen ze had willen bijbrengen indien ze op het CGVS zou zijn gehoord en op welke wijze deze elementen een nieuw licht op de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas zouden werpen, laat staan dat deze elementen de kans dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk vergroten.

3.6. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Onderzoek van de nieuwe elementen

4.1. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming verklaarden verzoekster en haar partner dat ze El Salvador hebben verlaten omwille van problemen die hun dochter kende met de bende Barrio 18.

De commissaris-generaal besloot op 21 december 2020 tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad bevestigd bij arrest van 7 juni 2021 met nummer 255 676. Daarbij werd vooreerst geen enkel geloof gehecht aan de aangehaalde vluchtaanleiding, namelijk de gedwongen rekrutering en poging tot verkrachting van hun dochter door leden van bende Barrio 18, omwille van verschillende tegenstrijdigheden in de onderlinge verklaringen en de weinig coherente verklaringen. Verder besloot de Raad dat een loutere verwijzing naar een profiel of een algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om te besluiten dat verzoekster en haar gezin nood hebben aan internationale bescherming. Ook is de Raad ingegaan op de situatie van personen die vanuit het buitenland terugkeren naar El Salvador. Ten slotte stelde de Raad vast dat wat betreft de veiligheidssituatie in El Salvador er bij gebrek aan willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Op 21 juni 2021 dienen verzoekster en haar partner een nieuw verzoek om internationale bescherming in. Zij volharden in de motieven die zij aanhaalden in het kader van hun vorige verzoek, namelijk dat leden van Barrio 18 hun dochter trachten te rekruteren en dat één van de leiders uit is op een relatie met haar. Verzoeksters vader had laten weten dat er nog steeds personen zijn die op zoek zijn naar hun dochter. De commissaris-generaal verklaarde deze volgende verzoeken niet-ontvankelijk, onder meer omdat de bijkomende verklaringen wederom tegenstrijdig waren. Het beroep tegen deze beslissing werd bevestigd door de Raad bij arrest nr. 269 003 van 24 februari 2022.

In het kader van haar huidig, derde beschermingsverzoek verwijst verzoekster naar haar vroegere problemen in El Salvador zoals uiteengezet tijdens haar vorige verzoeken, met name dat bendeleden van Barrio 18 haar dochter zullen ontvoeren of vermoorden omdat een van hen interesse in haar toonde. Omdat haar dochter een jonge vrouw is, vreest zij ook dat eender welke man haar iets kan aandoen. Daarnaast vreest zij nog dat er haar zelf iets zal overkomen omdat zij alleenstaande moeder is en alleenstaande vrouwen in El Salvador meer risico lopen en zij niet de financiële middelen hebben om zichzelf te beschermen.

Verzoekster legt geen documenten neer om haar huidig volgend verzoek te ondersteunen.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Waar verzoekster opwerpt dat een loutere verwijzing naar eerder genomen beslissingen niet als afdoende kan worden beschouwd, wijst de Raad erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekster spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou hebben onderzocht of er nieuwe elementen zijn die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

De Raad herinnert eraan dat het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale

bescherming, beperkt moet blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). De Raad mag aldus niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval dus beperkt tot de beoordeling van de in het huidige verzoek aangehaalde nieuwe elementen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt verder genoegzaam dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de nieuwe verklaringen die verzoekster aanbracht in het kader van haar huidig volgend beschermingsverzoek, dat hij deze afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt hij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze nieuwe verklaringen van verzoekster vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekster slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

4.3. In het bijzonder oordeelt de commissaris-generaal dat verzoekster, door enkel opnieuw te verwijzen naar asielmotieven die zij in het verleden heeft uiteengezet, er niet in slaagt de eerdere beoordeling om te buigen. Hij stelt hierbij terecht: *“Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek nog bijkomende verklaringen aanhaalt – namelijk dat bendeleden nog naar uw dochter zouden zijn komen vragen en dat ze rondhangen in de buurt van uw huis (DVZ verklaringen volgend verzoek, punt 17) – die volledig in het verlengde liggen van uw alreeds ongeloofwaardig bevonden relaas, werpt evenmin nieuw licht op de beoordeling inzake uw eerste en tweede verzoek.”*

Verzoeksters verklaring dat de bendeleden nog op zoek zouden zijn naar haar dochter, is weliswaar een nieuw element maar zulke loutere verklaring volstaat op zich niet om de kans dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk groter te maken. Daar deze verklaring in het verlengde ligt van het ongeloofwaardig bevonden relaas kan dit geen ander licht werpen op de tegenstrijdigheden in de verschillende verklaringen afgelegd in het kader van het eerste en tweede beschermingsverzoek, laat staan deze rechtzetten. Het louter citeren van haar verklaringen afgelegd tijdens het interview bij de DVZ op 1 augustus 2022 in het kader van haar huidig beschermingsverzoek, doet hierover niet anders denken.

De opmerking van verzoekster dat zij consistent is waar zij vasthoudt aan haar eerdere asielmotieven, wijzigt hier niets aan en kan het voorgaande niet weerleggen of ontkrachten. Door louter te volharden in haar eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoekster geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de eerdere bevindingen inzake de ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden problemen in El Salvador met bendeleden van Barrio 18. Erop wijzen dat zij voldeed aan de medewerkingsplicht met de verklaringen die zij heeft afgelegd en de documenten die zij heeft overgemaakt tijdens haar huidig (volgend) verzoek al evenmin. Nergens wordt verzoekster enige tekortkoming in deze medewerkingsplicht verweten. Het hekelen van de motivering van de commissaris-generaal en het benadrukken van de waarachtigheid van haar relaas kan verder niet worden aangenomen als een concrete betwisting van de motivering in de bestreden beslissing.

De vrijwillige terugkeer van haar partner naar El Salvador is een bevestiging dat het relaas van verzoekster elke geloofwaardigheid mist. Verzoekster stelt dan wel dat psychische problemen aan de basis lagen van de terugkeer van haar partner, maar het blijft hier bij loutere niet-gestaafde beweringen. Verzoekster brengt niet het minste begin van bewijs aan dat de psychische situatie van haar partner dermate ernstig was dat een terugkeer naar El Salvador de enige oplossing was, ondanks de vrees die hem er eerder toe zou hebben aangezet te vluchten uit zijn land van herkomst.

Indien verzoekster en haar familieleden daadwerkelijk het voorwerp uitmaakten van bedreigingen door bendeleden van Barrio 18, kan niet worden aangenomen dat haar partner het risico zou nemen terug te keren. Deze houding relativeert zijn nood aan bescherming en bijgevolg ook die van verzoekster.

4.4. Uit de landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, blijkt dat in de heersende Salvadoraanse context discriminatie en geweld tegen vrouwen vaak voorkomen. Er is een hoge graad

van femicide. Daarbij wordt huiselijk geweld beschouwd als de belangrijkste vorm van geweld tegen vrouwen in El Salvador, op de voet gevolgd door geweld vanwege bendeleden. UNHCR meldt dat seksueel en gendergerelateerd geweld tegen vrouwen en meisjes wijdverspreid is in de gebieden waar de bendes actief zijn, evenals de rekrutering van meisjes om taken uit te voeren voor de bendes. Er blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet dat vrouwen in El Salvador het slachtoffer zouden zijn van veralgemeende of systematische vervolging of ernstige schade waardoor iedere vrouw hierdoor kan worden getroffen, enkel en alleen omdat zij vrouw is. Een loutere verwijzing naar het enkele feit dat zij een vrouw is, volstaat dan ook niet om een individueel en objectief risico in hoofde van verzoekster vast te stellen.

Dit blijkt ook uit de UNHCR Eligibility Guidelines van maart 2016 waar enkel vrouwen met specifieke profielen dan wel in specifieke omstandigheden worden aangemerkt met een potentieel risicoprofiel. Het voorgaande maakt dat beschermingsverzoeken van vrouwen met verhoogde aandacht moeten worden onderzocht, in het bijzonder die beschermingsverzoeken van vrouwen die afkomstig zijn uit gebieden waar bendes opereren of die afkomstig zijn uit sociale milieus waar huiselijk geweld gebruikelijk is (p. 36-37). De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker onder een bepaald profiel valt, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico blijft immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*).

Zo kan een loutere verwijzing naar het gegeven dat (bepaalde) meisjes en vrouwen vallen onder een potentieel risicoprofiel, dan ook niet volstaan om in het concrete geval een individueel en objectief risico op vervolging of ernstige schade vast te stellen.

Aangezien de beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade afhankelijk is van de individuele omstandigheden, mag van verzoekster worden verwacht dat zij concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van een bepaald profiel dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador.

Gelet op haar ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas en bij gebrek aan andere elementen, slaagt verzoekster er evenwel niet in zulk risico te concretiseren dan wel aannemelijk maken. Waar verzoekster in haar verzoekschrift wijst op haar kwetsbaar profiel als alleenstaande vrouw met een jonge dochter, merkt de Raad op dat haar partner reeds vrijwillig is teruggekeerd naar El Salvador en dat hij nog steeds contact onderhoudt met hun dochter (verklaring volgend verzoek, punt 14). Verder heeft verzoekster nog contact met haar ouders alsook haar zoon van 27 jaar die in El Salvador wonen (verklaring volgend verzoek, punt 21 en 22) en beschikt zij derhalve over een familiaal netwerk. De bewering dat zij geen beroep kan doen op haar ouders omdat zij hen in gevaar zou brengen, kan niet overtuigen gezien haar beweerde problemen met Barrio 18 ongeloofwaardig zijn bevonden. Waar zij stelt dat zij als alleenstaande moeder niet over voldoende financiële middelen zou beschikken, wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat zij in El Salvador heeft kunnen werken. Uit niets blijkt dat verzoekster niet weer aan de slag zou kunnen gaan; zij verklaarde zelf dat zij in België uit werken gaat (verklaring volgend verzoek, punt 14).

Er wordt in de bestreden beslissing dan ook terdege geoordeeld: *“U haalt verder aan dat iedereen uw dochter iets kan aandoen omdat zij een jonge vrouw is en dat ook u als alleenstaande vrouw en moeder in El Salvador veel meer risico loopt. Het louter verwijzen naar het profiel van uw dochter als jonge vrouw en uw eigen profiel als alleenstaande vrouw en moeder volstaat echter niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.”*

Verzoekster brengt geen andere specifieke en individuele elementen aan waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer zal worden vervolgd of geïsoleerd door bendeleden en die een nood aan bescherming aannemelijk maken.

4.5. Waar verzoekster de socio-economische situatie in El Salvador aankaart, stelt niet bemiddeld te zijn en wijst op socio-economische overwegingen, wijst de Raad erop dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

- a) de Staat;
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;
- c) niet-overheidsactoren (...)

De toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vereist aldus de aanwezigheid en gedraging van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er in dit kader verder op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek en individueel van aard zijn.

Ten slotte merkt de Raad op dat het Hof van Justitie reeds heeft geoordeeld dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd. Gelet op een en ander moet artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83 aldus worden uitgelegd dat de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals die welke zijn bedoeld in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde wettelijke regeling, die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijkwijs ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C542/13, §§ 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., § 51).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat er in El Salvador sprake zou zijn van een precaire socio-economische en humanitaire situatie die in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat zulke situatie, die overigens nergens in het verzoekschrift wordt aangetoond, louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor.

Verder blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekster toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar El Salvador op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. In de mate dat verzoekster zich de vraag stelt of zij in de mogelijkheid zal zijn om een job te vinden, benadrukt de Raad dat uit niets blijkt dat zij, gezien haar persoonlijke omstandigheden, geen werk zou mogen uitoefenen in El Salvador. Zoals de commissaris-generaal terecht bemerkt, heeft verzoekster in El Salvador kunnen werken. Het antwoord op de vraag zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van de betrokkene.

Samenvattend kan niet worden aangenomen dat verzoekster, indien zij zou terugkeren naar El Salvador, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen als gevolg van een intentioneel en opzettelijk menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

4.6. De overige motieven in de bestreden beslissing, met name betreffende de situatie voor terugkerende Salvadoranen en de actuele veiligheidssituatie in El Salvador in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, die terecht zijn en determinerend, laat verzoekster volledig ongemoeid. Zij blijven dan ook gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

4.7. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in casu geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden niet dienstig.

4.8. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek of er in casu nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde. Hetzelfde geldt voor artikel 4 van het Handvest.

4.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op de DVZ. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid verklaringen af te leggen met betrekking tot de nieuwe elementen en kon zij nieuwe documenten neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Uit het voorgaande blijkt evenmin een schending van de materiële motiveringsplicht of het redelijkheidsbeginsel.

4.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES